

Език на документа :
ECLI:EU:C:2017:172

Неокончателна редакция

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

2 март 2017 година⁽¹⁾

„Преюдициално запитване — Член 53, параграф 2 и член 99 от Процедурния правилник на Съда — Митнически кодекс — Декларация за износ със задна дата — Понятие за достатъчно доказателство — Преценка за достатъчност на доказателствата“

По дело C-83/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Административен съд София-град (България) с акт от 2 февруари 2016 г., постъпил в Съда на 12 февруари 2016 г., в рамките на производство по дело

„Хета Асет Резолушън България“ ООД

срещу

Началник на Митница Столична

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: А. Prechal, председател на състава, А. Rosas (докладчик) и Е. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: М. Wathelet,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Европейската комисия, от L. Grønfeldt и П. Михайлова, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение на основание член 53, параграф 2 и член 99 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

Определение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 161 и 210 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“), както и на някои разпоредби от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕС) № 430/2010 на Комисията от 20 май 2010 г. (ОВ L 125, 2010 г., стр. 10) (наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между „Хета Асет Резолушън България“ ООД (наричано по-нататък „Хета Асет“) и началника на Митница Столична (България) относно декларациите за износ със задна дата, които посоченото дружество е подало пред митническите органи на основание член 795 от Регламента за прилагане.

Правна уредба

Правото на Съюза

Митнически кодекс

3 Глава 2 от дял I от Митническият кодекс е озаглавена „Разнородни общи разпоредби, свързани по-специално с правата и задълженията на лицата с оглед митническото законодателство“. В нея са включени членове 5—19 от този кодекс. Член 6 от Митническият кодекс се намира в раздел 2 от глава 2, озаглавен „Решения, свързани с прилагането на митническото законодателство“; член 6, параграф 1 предвижда:

„За издаване на решение от митническите органи по прилагането на митническото законодателство лицето, поискало издаването му, трябва да представи цялата информация и документация, необходима на тези органи, за да се произнесат“.

4 Глава 2 от дял IV от Митническият кодекс е озаглавена „Митнически режими“. В нея са включени членове 59—165 от този кодекс.

5 Член 59 от Митническият кодекс се намира в раздел 1 от посочената глава, отнасящ се до „Поставяне на стоките под митнически режим“; член 59, параграф 1 гласи:

„Всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим“.

6 Член 161 от Митническият кодекс се намира в раздел 4 от същата глава, озаглавен „Износ“, и предвижда:

„1. Режимът износ позволява изнасяне на общностни стоки извън митническата територия на Общността.

Той включва прилагане на формалностите, предвидени за изнасянето, включително и на мерките на търговската политика, а когато е предвидено — облагане с износни сборове.

2. Общностните стоки, предназначени да бъдат изнесени, трябва да се поставят под режим износ с изключение на стоките, поставени под режим пасивно усъвършенстване или транзит съгласно член 163 и без да се засяга член 164.

[...]

4. Случаите и условията, при които стоки, напускащи митническата територия на Общността, не подлежат на деклариране за износ, се определят съгласно процедурата на комитета.

5. Декларацията за износ трябва да бъде представена в митническото учреждение, в района на което износителят е установен или стоките се опаковат или товарят за износ. Дерогациите се определят съгласно процедурата на комитета“.

7 Глава 2 от дял VII от Митническият кодекс е озаглавена „Възникване на митническо задължение“. В нея са включени членове 201—216 от този кодекс. Член 210 се намира в посочената глава и параграфи 1 и 3 от него предвиждат:

„1. Износно митническо задължение възниква:

— при изнасяне без митническа декларация на стока от митническата територия на Общността, подлежаща на облагане с износни сборове.

[...]

3. Длъжникът е:

— лицето, изнесло стоката, и

— лицата, взели участие в това изнасяне, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че не е подадена митническа декларация, а такава е трябвало да бъде подадена“.

Регламентът за прилагане

8 В част I от Регламента за прилагане, отнасяща се до общите разпоредби по прилагането, се намира дял VII, озаглавен „Митническа декларация — обикновена процедура“; глава 3 от този дял е озаглавена „Устни митнически декларации или декларации, извършени с друго действие“ и включва членове 225—238 от този регламент. Член 231 от посочения регламент се намира в раздел 2 от упоменатата глава, озаглавен „Митнически декларации, извършени с друго действие“, и предвижда:

„Следните стоки, когато не са изрично декларирани пред митницата, се смятат, че са декларирани за износ с действието, посочено в член 233, буква б):

[...]

б) транспортни средства, регистрирани в митническата територия на Общността;

[...]“.

9 Член 233 от Регламента за прилагане се намира в същия раздел и параграф 1 от него гласи:

„За целите на членове от 230 до 232 действието, което се смята за митническа декларация, може да приеме следните форми:

[...]

б) [...] при износ по член 231 [...]:

– самото обстоятелство, че се пресича границата на митническата територия на Общността“.

10 В част II от Регламента за прилагане, озаглавена „Условни митнически режими“, се намира дял IV, озаглавен „Прилагане на разпоредбите, свързани с износа“; глава 2 от този дял е озаглавена „Постоянен износ“ и включва член 788, който предвижда:

„1. За износител, в смисъла на член 161, параграф 5 от [Митническия] [к]одекс[...], се смята лицето, от чието име се подава митническа декларация за износ и което в момента на приемане на декларацията е собственик на стоките или има подобни права за разпореждане с тях.

2. Когато собствеността или подобните ѝ права за разпореждане със стоките принадлежат на лице, разположено извън Общността, въз основа на договор, който е основание за износа, за износител се смята партньорът по договора, установен в Общността“.

11 Член 790 от Регламента за прилагане гласи:

„Когато по административни съображения не може да се приложи първото изречение от член 161, параграф 5 от [Митническия] [к]одекс[...], декларацията може да се подаде във всяка митница в съответната държава членка, която е компетентна за извършваната операция“.

12 Член 795, параграф 1 от Регламента за прилагане предвижда:

„Когато стоките са напуснали митническата територия на Общността без декларация за износ, износителят подава такава декларация със задна дата в митническото учреждение, компетентно за района на действие, в който той е установен.

Прилага се член 790.

Приемането на тази декларация от митническите органи става, при условие че износителят представи едно от следните:

- а) препратка към митническата декларация за напускане;
- б) достатъчно доказателства относно вида и количеството на стоките и обстоятелствата, при които те са напуснали митническата територия на Общността.

Ако деклараторът поиска, митническото учреждение предоставя сертификата за напускане, посочен в член 793а, параграф 2 или в член 796д, параграф 1“.

13 Глава 3 от част II, дял IV от Регламента за прилагане е озаглавена „Обмен на данни за износа между митническите органи, като се използват информационни технологии и компютърни мрежи“ и включва членове 796а—796д.

14 Член 796га от Регламента за прилагане гласи:

„1. Когато след 90 дневен срок от освобождаване на стоките за износ митническото учреждение на износ не е получило съобщението „Резултати при напускане“, посочено в член 796г, параграф 2, митническото учреждение на износ може, при необходимост, да поиска износителят или деклараторът да посочат датата, на която стоките са напуснали митническата територия на Общността и митническото учреждение, от което са я напуснали.

2. Износителят или деклараторът може по своя инициатива или след искане, отправено в съответствие с параграф 1, да информира митническото учреждение на износ, че стоките са напуснали митническата територия на Общността, като посочат датата, на която стоките са напуснали митническата територия на Общността и митническото учреждение, от което са я напуснали, и като поискат от изходното митническо учреждение да потвърди напускането. В този случай митническото учреждение на износа изисква съобщението за „Резултати при напускане“ от изходното митническо учреждение, което дава отговор в рамките на десет дни.

3. Когато при посочените в параграф 2 случаи изходното митническо учреждение не потвърди напускането на стоките в рамките на посочения в параграф 2 срок, митническото учреждение на износ информира износителя или декларатора.

Износителят или деклараторът може да представи пред митническото учреждение на износа доказателство, че стоките са напуснали митническата територия на Общността.

4. Посоченото в параграф 3 доказателство може да бъде представено конкретно чрез някое от следните средства или чрез комбинация от тях:

- а) копие от известието за доставка, подписано или заверено от получател, намиращ се извън митническата територия на Общността;
- б) доказателство за извършено плащане, фактура или известието за доставка, надлежно подписано или заверено от икономическия оператор, извел стоките от митническата територия на Общността;

- в) декларация, подписана или заверена от дружеството, извело стоките от митническата територия на Общността;
- г) документ, заверен от митническите органи на държава членка или на държава, извън митническата територия на Общността;
- д) документация на икономическите оператори за стоки, доставени на нефтени и газови сондажни или добивни платформи или вятърни турбини“.

15 Член 796д, параграф 1 от посочения регламент предвижда:

„Митническото учреждение на износ потвърждава напускането на износителя или декларатора в следните случаи:

[...]

- б) в рамките на десет дни митническото учреждение на износа не е получило, за посочените в член 796га, параграф 2 случаи, съобщението за „Резултати при напускане“ от изходното митническо учреждение, но е на мнение, че представеното съгласно член 796га, параграф 4 доказателство е достатъчно“.

16 Член 842а, параграф 1 от Регламента за прилагане гласи:

„Без да се засягат параграфи 3 и 4, когато за извеждането на стоки от митническата територия на Общността не се изисква митническа декларация, обобщената декларация за напускане се подава в изходното митническо учреждение“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

17 Хета Асет е дружество, учредено по българското право и установено в София (България). Както е видно от предоставената на Съда преписка, през периода 2011—2012 г. това дружество организира придвижването на десет плавателни съда за развлечение (яхти) от пристанището в Бургас (България) до пристанището в Истанбул (Турция), където те временно престояват, докато не бъдат продадени.

18 Към момента, в който посочените яхти напускат митническата територия на Европейския съюз, до компетентните митнически органи не е подадена никаква декларация.

19 След като продава процесните плавателни съдове на клиенти, пребиваващи извън Съюза, и по-специално в Турция и в Съединените щати, на 30 април 2014 г. на основание член 795 от Регламента за прилагане Хета Асет подава до митническите органи в Бургас декларация със задна дата за износ на тези плавателни съдове. В тази декларация бил посочен тарифен код 89 03 99 99.

20 След постановения от посочените органи отказ да приемат тази декларация, на 12 юни 2014 г. Хета Асет подава нова декларация със задна дата за износ на процесните плавателни съдове до началника на Митница Столична.

21 След като тази декларация също не е била приета, Хета Асет обжалва по административен ред постановения от посочения орган отказ.

22 С решение от 9 декември 2014 г. директорът на Агенция „Митници“ отменя посочения отказ и връща административната преписка на началника на Митница Столична за ново произнасяне.

23 С оглед на повторното разглеждане на искането на Хета Асет началникът на Митница Столична указва на това дружество да представи документи, доказващи по същество, че то е било собственик на процесните стоки към момента на износа и че стоките са напуснали митническата територия на Съюза.

24 С решение от 12 януари 2015 г. началникът на Митница Столична отново отхвърля искането за заверяване на разглежданата в случая декларация за износ със задна дата, с мотива че представените доказателства не са достатъчни и според него не доказват по безспорен начин, че процесните стоки са напуснали митническата територия на Съюза. Всъщност този митнически орган приема, че липсват приемно-предавателни протоколи за процесните плавателни съдове и документи, удостоверяващи извършен контрол в изходното митническо учреждение, както и от митническите власти на съответната трета държава. Представени били само фотокопия на договори за покупко-продажба на яхти, фактури за придобиване и банкови извлечения, а копията, заверени с печат на Гранична полиция, били нечетливи. Представените по искането документи не доказвали по безспорен начин, че процесните стоки са напуснали митническата територия на Съюза.

25 Хета Асет обжалва това решение пред Административен съд София-град (България). То твърди, че за да докаже мястото на напускането на територията на България в посока Турция, е представило неколkokратно заверени изходни документи от митнически пункт Царево (България) и от пристанище Бургас, съответно входни документи в пристанище на домуване в Турция. Състоянието на въпросните яхти при напускане на страната съответствало на декларираното и на документите за регистрацията им. В това отношение то поддържа, че модификации на плавателни съдове не са разрешени поради изисквания за безопасност при плаването. Освен това състоянието на яхтите било посочено в договорите за покупко-продажба и приемно-предавателните протоколи, а където протоколи не са представени, съществувала фактура и извършено плащане по нея.

26 Хета Асет счита за необосновано искането на началника на Митница Столична за представяне на митнически документи от държавата на купувача с цел доказване на износа на процесните яхти. Нямаło изискване за това в член 795, параграф 1 от Регламента за прилагане, износът не бил обвързан с извършването на реципрочни митнически формалности по внос в държавата на купувача. Впрочем седем от яхтите били продадени на купувачи в щата Делауеър в Съединените щати, където нямаło вносен митнически режим за плавателните съдове за развлечения. Останалите три били продадени на купувачи от Турция, но Хета Асет нямаło законови правомощия да прави искане за представяне или проверка.

27 Хета Асет поддържа, че процесните плавателни съдове са изнесени от България, тъй като са преминали под юрисдикцията на трета държава — новата държава на флага. Това се доказвало от представените удостоверения за прекратената регистрация в

български пристанищен регистър. Тъй като плавателните съдове имали правото да се придвижват свободно по море в международни води и да навлизат в териториални води без учредяване на митнически режими, техният износ се доказвал с нотариално заверен договор за покупко-продажба, удостоверение за прекратяване на регистрацията от български пристанищен регистър, фактура за собственост, фактура за продажба, евентуално копие на талона за годишни прегледи, който се изземвал при прекратяване на регистрацията, документ за получено плащане от купувача и копие от временно или постоянно удостоверение от морската администрация на новата държава на флага. Всички тези документи били представени, удостоверявало се еднозначно вид, марка, технически характеристики по свидетелство и към момента на продажбата, както и точни идентификационни данни, продажната цена, купувачът и новата държава на флага. Документите удостоверявали също така липсата на промяна в техническите и функционални характеристики на плавателните съдове от тяхното извеждане от България до момента на продажбата им в рамките на нормативно разрешения максимален 24-месечен срок за временно пребиваване в Турция, в която връзка дружеството се позовава на член 140, параграф 2 от Митническият кодекс, член 553, параграф 2 и член 562, буква д) от Регламента за прилагане. Пристанището в Истамбул, където е извършвано договарянето с купувачи, било междинен пункт, а не направление, поради което не могло да бъде посочено в митническата декларация за износ на яхтите при напускане на българска територия в посока Турция.

28 Според запитващата юрисдикция решението на началника на Митница Столична от 12 януари 2015 г. се основава на две групи съображения. От една страна, не било възможно да се установят обстоятелствата, при които процесните стоки напуснали територията на България, както се изисква в член 795, параграф 1, буква б) от Регламента за прилагане. От друга страна, Хета Асет не доказало по безспорен начин, че стоките, които съгласно твърденията му са напуснали митническата територия на Съюза през периода 2011—2012 г., били в състоянието, посочено в митническите декларации за износ.

29 Освен това според запитващата юрисдикция началникът на Митница Столична е мотивирал решението си и със съображението, че според него митническата служба в Бургас в качеството на изходно митническо учреждение за процесните стоки е компетентна да определи кое доказателство е достатъчно съгласно член 796д, параграф 1, буква б) от Регламента за прилагане. На основание член 796га, параграф 4 от този регламент се изисквало представяне на документ, заверен от митническите органи на държава членка или на държава, извън митническата територия на Съюза, като достатъчно доказателство, че стоките са напуснали митническата територия на Съюза, но това изискване не било изпълнено от Хета Асет.

30 Що се отнася до изнасянето на стоките извън митническата територия на Съюза, запитващата юрисдикция уточнява, че няма данни за мястото, на което яхтите са престояли, преди да пристигнат в Турция, и че твърдението, че са се намирали в България, не е подкрепено с доказателства.

31 Запитващата юрисдикция уточнява обаче, че съгласно българското право със сключването на договорите за продажба между Хета Асет и установените в трети държави купувачи се прехвърля правото на собственост върху процесните яхти. Освен това след сключването на тези договори е извършена дерегистрация на яхтите от

българския регистър на корабите. Вследствие на това българската държава е престанала да бъде държава на флага на яхтите и да упражнява своята юрисдикция върху тях.

32 При тези обстоятелства Административен съд София-град (България) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли чл. 161, § 5 и чл. 210, § 3 от Митническият кодекс да се тълкуват в смисъл, че износителят на стоки от митническата територия на Съюза е лицето, установено на тази територия, което е страна по договора за продажба на стоките на лице, установено в трета страна, когато този договор е основанието за поставянето на стоките под митнически режим износ, според същия кодекс?

2) Следва ли от чл. 161, § 1 и чл. 210, § 1 от Митническият кодекс да се тълкуват, че е налице износ и възниква износно митническо задължение при обстоятелства като тези по главното производство, по отношение на плавателно средство (яхта) с държава на флага държава членка, само по силата на договора за продажба на лице, установено в трета страна и дерегистрацията от регистрите за корабите от тази държава членка на същото плавателно средство?

3) Следва ли чл. 795, § 1, ал. 3, буква б) от Регламента за прилагане да се тълкува, че при износ на плавателно средство (яхта) с държава на флага държава членка, при обстоятелства като тези по главното производство, представлява достатъчно доказателство по смисъла на същата разпоредба договора за продажба на плавателното средство на лице, установено в трета страна и дерегистрацията от регистрите за корабите от тази държава членка на същото плавателно средство?

4) Следва ли от чл. 795, § 1, ал. 3, буква б) и ал. 4 [във връзка с] чл. 796д, § 1, буква б) от Регламента за прилагане, че преценката за достатъчно доказателства по чл. 796га, § 4 от същия регламент на съответния компетентен митнически орган, при обстоятелствата по главното производство, е задължителна и не подлежи на преразглеждане от митническия орган, компетентен да приеме митническа декларация със задна дата по смисъла на първата разпоредба?“.

По преюдициалните въпроси

33 Съгласно член 99 от Процедурния правилник на Съда, когато преюдициалният въпрос е идентичен с въпрос, по който Съдът вече се е произнесъл, отговорът на този въпрос се налага недвусмислено от съдебната практика или отговорът не оставя място за разумно съмнение, Съдът може във всеки един момент да се произнесе с мотивирано определение по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат. Съгласно член 53, параграф 2 от Процедурния правилник Съдът може да се произнесе с мотивирано определение и когато искането е явно недопустимо.

34 Тези разпоредби следва да бъдат приложени по настоящото дело.

По първия въпрос

35 С първия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 161, параграф 5 и член 210, параграф 3 от Митническият кодекс трябва да се тълкуват в смисъл, че установеният на митническата територия на Съюза продавач се

смята за износител по смисъла на първата разпоредба, когато със сключването на договор за продажба на съответните стоки правото на собственост върху тях се прехвърля на приобретател, установен извън посочената митническа територия.

36 Съгласно член 59, параграф 1 от Митническия кодекс всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, какъвто е режимът износ, подлежи на деклариране за съответния режим.

37 Член 161, параграф 5 от посочения кодекс предвижда, че декларацията за износ трябва да бъде представена в митническото учреждение, в района на което износителят е установен или стоките се опаковат или товарят за износ.

38 При все това съгласно член 210, параграф 3 от Митническия кодекс, чието тълкуване се иска от запитващата юрисдикция, при изнасяне от митническата територия на Съюза без митническа декларация на стоки, подлежащи на облагане с износни сборове, за длъжник по митническото задължение се смята лицето, изнесло стоката, и лицата, взели участие в това изнасяне, които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че не е подадена митническа декларация, а такава е трябвало да бъде подадена. Поради това при обстоятелства като тези по главното производство тази разпоредба не е релевантна за изясняване на обхвата на понятието „износител“ по смисъла на член 161, параграф 5 от посочения кодекс.

39 Освен това, както основателно посочва Европейската комисия, следва да се вземе предвид член 788 от Регламента за прилагане, в параграф 1 от който се уточнява, че за износител, в смисъла на член 161, параграф 5 от Митническия кодекс, се смята лицето, от чието име се подава митническа декларация за износ и което в момента на приемане на декларацията е собственик на стоките или има подобни права за разпореждане с тях. В параграф 2 от този член се предвижда още, че когато собствеността или подобните ѝ права за разпореждане със стоките принадлежат на лице, установено извън митническата територия на Съюза, въз основа на договора, който е основание за износа, за износител се смята партньорът по договора, установен в Съюза.

40 Подобна разпоредба е приложима в случай като разглеждания в главното производство, в който след сключването на договори за продажба носители на правото на собственост върху стоките, за които е подадена декларация за износ със задна дата, са лица, които към момента на подаване на тази декларация са установени извън митническата територия на Съюза.

41 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на член 161, параграф 5 от Митническия кодекс във връзка с член 788 от Регламента за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че установеният на митническата територия на Съюза продавач се смята за износител по смисъла на първата разпоредба, когато със сключването на договор за продажба на съответните стоки правото на собственост върху тях се прехвърля на приобретател, установен извън посочената митническа територия.

По втория въпрос

42 С втория въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 161, параграф 1 и член 210, параграф 1 от Митническия кодекс трябва да се

тълкуват в смисъл, че при обстоятелства като тези по главното производство възниква износно митническо задължение.

43 Член 210, параграф 1 от Митническия кодекс предвижда, че при изнасяне от митническата територия на Съюза без митническа декларация на стока, подлежаща на облагане с износни сборове, възниква износно митническо задължение.

44 В становището си Комисията поддържа, че предвид разглежданите в главното производство стоки, попадащи в обхвата на код 8903 99 99 от Комбинираната номенклатура, и държавите, в които са изнесени тези стоки съгласно посоченото в декларациите, а именно Съединените щати и Турция, няма основание за облагане с износни сборове или за прилагане на мерки на търговската политика. Поради това вторият въпрос бил хипотетичен.

45 Следва да се констатира, че в акта за преюдициално запитване не са уточнени датите, на които процесните плавателни съдове са били изнесени, като впрочем в главното производство има спор по въпроса дали износът действително е бил осъществен, и не са уточнени действителните направления на плавателните съдове, като в това отношение запитващата юрисдикция само възпроизвежда твърденията на Хета Асет, без да се съгласява с тях. Освен това, дори да се приеме, че посочените плавателни съдове са били изнесени в Съединените щати и Турция, в акта за преюдициално запитване не е уточнено дали за износа на процесните стоки към тези трети държави евентуално се прилагат износни сборове или мерки на търговската политика. При това положение Съдът не разполага с необходимите фактически данни, за да бъде полезен с отговора си на втория въпрос.

46 От посоченото следва, че отговорът на Съда на този въпрос би бил чисто хипотетичен и че този въпрос е явно недопустим, тъй като съгласно постоянната съдебна практика Съдът не следва да дава консултативни становища по общи или хипотетични въпроси (вж. решение от 16 юли 1992 г., Meilicke, C-83/91, EU:C:1992:332, т. 25 и определение от 11 януари 2017 г., Boudjellal, C-508/16, непубликувано, EU:C:2017:6, т. 32).

47 Поради това не следва да се отговаря на втория въпрос.

По третия въпрос

48 С третия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че договорът за продажба на плавателен съд за развлечение на установено в трета държава лице и дерегистрацията на плавателния съд от регистъра на корабите на съответната държава членка са достатъчни доказателства по смисъла на тази разпоредба.

49 Член 795 от Регламента за прилагане дерогира общото правило, че декларацията за износ трябва да бъде подадена преди освобождаването на стоките, и предвижда, че когато стоките са напуснали митническата територия на Съюза без такава декларация за износ, износителят може да подаде декларация със задна дата в компетентното митническо учреждение.

50 В член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от Регламента за прилагане се уточнява, че тази възможност се прилага, ако износителят представи достатъчно доказателства относно вида и количеството на стоките и обстоятелствата, при които те са напуснали митническата територия на Съюза.

51 Разпоредбите на Регламента за прилагане не поясняват как следва да се разбира понятието „достатъчно доказателства“ по смисъла на посочената разпоредба. Поради това митническите учреждения на държавите членки следва да преценяват с оглед на обстоятелствата във всеки конкретен случай кои документи могат да се приемат за достатъчни по смисъла на член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от Регламента за прилагане.

52 Следва обаче да се припомни, че макар митническите органи да разполагат с право на преценка при прилагане на митническата правна уредба, те все пак са длъжни да я прилагат в съответствие с правото на Съюза. Така Съдът е постановил, че макар държавите членки да запазват възможността да предвиждат процесуални правила в рамките на приложното поле на Митническия кодекс, те все пак трябва да гарантират, че тези правила са съобразени с посочения кодекс, както и по-общо, с изискванията и принципите на правото на Съюза (вж. решение от 10 декември 2015 г., *Veloserviss*, C-427/14, EU:C:2015:803, т. 19 и цитираната съдебна практика).

53 Сред тези принципи е и принципът на пропорционалност. В това отношение Съдът вече е приел, че съгласно този принцип вътрешните практики на държавите членки следва да позволяват ефективното постигане на преследваната от вътрешното право цел, но същевременно и в най-малка степен да засягат целите и принципите, въведени от съответната правна уредба на Съюза (вж. решение от 19 декември 2013 г., *BDV Hungary Trading*, C-563/12, EU:C:2013:854, т. 30).

54 В случая по главното производство националните органи следва да преценят в съответствие с принципа на пропорционалност кои документи могат да се приемат за достатъчни по смисъла на член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от Регламента за прилагане, като вземат предвид целите на съответната правна уредба, а именно събирането на евентуални мита, които да постъпят в общия бюджет на Съюза.

55 За да прецени по-конкретно дали дадени изисквания в областта на доказването могат да бъдат в противоречие с принципа на пропорционалност, запитващата юрисдикция трябва да вземе предвид факта, че член 795, параграф 1 от Регламента за прилагане е изключение от общото правило, че декларацията за износ трябва да бъде подадена преди освобождаването на съответните стоки.

56 Както отбелязва Комисията, изискването на допълнителни доказателства, удостоверяващи например вписването на процесните яхти в пристанищния регистър на държавите, в които са установени приобретателите, или на документи за вноса, заверени от органите на тези държави, не трябва да се приема за непропорционално с оглед на прилагането на митническото законодателство на Съюза. Ако обаче деклараторът докаже, че представянето на тези документи не се изисква в държавата по вноса, искането на българските митнически органи може да бъде прието за непропорционално.

57 Запитващата юрисдикция следва да прецени дали случаят по главното производство е такъв, с оглед на всички конкретни обстоятелства по спора, с който е сезирана, и по-специално с оглед на представените за тази цел доказателства от жалбоподателя по главното производство.

58 С оглед на посоченото по-горе на третия въпрос следва да се отговори в смисъл, че член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че митническите органи на държавите членки могат да изискват и други доказателства освен договора за продажба на плавателен съд за развлечение на установено в трета държава лице и дерегистрацията на плавателния съд от регистъра на корабите на съответната държава членка, стига това изискване да е в съответствие с принципа на пропорционалност.

По четвъртия въпрос

59 С четвъртия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 795 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелствата по главното производство митническият орган, компетентен да приеме декларацията за износ със задна дата по смисъла на тази разпоредба, не е обвързан от извършената от друг митнически орган преценка за достатъчност на доказателствата по смисъла на член 796га, параграф 4 от този регламент.

60 Както е видно от акта за преюдициално запитване, този въпрос се отнася по-конкретно до това дали доказателствените средства, изброени в член 796га, параграф 4 от Регламента за прилагане, могат да бъдат използвани и като доказателства по смисъла на член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от същия регламент.

61 Следва да се отбележи, че член 796га от Регламента за прилагане се отнася до обстоятелства, при които декларацията за износ е подадена и процедурата по износ е започнала, преди съответните стоки да са напуснали митническата територия на Съюза. За сметка на това член 795 от този регламент се отнася до случаите, в които стоките са напуснали тази територия, без да са били извършени формалностите по износа.

62 Както подчертава Комисията, двете разпоредби са формулирани по различен начин. Всъщност, докато в член 796га, параграф 4 от Регламента за прилагане се използва понятието „доказателство“, след което са изброени изрично документите, които се смятат за достатъчни за целите на посочената разпоредба, в член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от същия регламент е употребен изразът „достатъчно доказателства“, без в тази или в друга разпоредба от посочения регламент да се определят различните видове документи, които могат да бъдат приети, поради което националните митнически органи разполагат със свобода на преценка във всеки отделен случай. Поради това е възможно дадени доказателства да не бъдат достатъчни от гледна точка на член 796га, параграф 4 от Регламента за прилагане, но да бъдат такива за целите на прилагането на член 795, параграф 1 от този регламент.

63 Ето защо на четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 795 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелствата по главното производство митническият орган, компетентен да приеме декларацията за износ със задна дата по смисъла на тази разпоредба, не е обвързан от извършената от друг

митнически орган преценка за достатъчност на доказателствата по смисъла на член 796га, параграф 4 от посочения регламент.

По съдебните разноси

64 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) определи:

- 1) **Разпоредбите на член 161, параграф 5 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността във връзка с член 788 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92, изменен с Регламент (ЕС) № 430/2010 на Комисията от 20 май 2010 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че установеният на митническата територия на Европейския съюз продавач се смята за износител по смисъла на първата разпоредба, когато със сключването на договор за продажба на съответните стоки правото на собственост върху тях се прехвърля на приобретател, установен извън посочената митническа територия.**
- 2) **Член 795, параграф 1, трета алинея, буква б) от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 430/2010, трябва да се тълкува в смисъл, че митническите органи на държавите членки могат да изискват и други доказателства освен договора за продажба на плавателен съд за развлечение на установено в трета държава лице и дерегистрацията на плавателния съд от регистъра на корабите на съответната държава членка, стига това изискване да е в съответствие с принципа на пропорционалност.**
- 3) **Член 795 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 430/2010, трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелствата по главното производство митническият орган, компетентен да приеме декларацията за износ със задна дата по смисъла на тази разпоредба, не е обвързан от извършената от друг митнически орган преценка за достатъчност на доказателствата по смисъла на член 796га, параграф 4 от посочения регламент.**

Съставено в Люксембург на 2 март 2017 година.

Секретар

A. Calot Escobar

Председател на седми
състав

A. Prechal